

I. Cour du travail de Gand, section de Gand, 8 mars 2021

Évaluation de l'incapacité de travail - Article 100, § 1er, de la loi coordonnée du 14 juillet 1994 - Critères objectifs d'évaluation du degré d'incapacité de travail - Abstraction d'éléments subjectifs - Expertise

L'article 100, § 1er, de la loi coordonnée du 14 juillet 1994 définit des critères objectifs pour l'évaluation du degré d'incapacité de travail. Pour cette évaluation, il n'est pas tenu compte d'éventuels éléments subjectifs tels que le point de vue et la perception du travailleur concerné ou un éventuel accès possible au marché du travail.

En vertu de l'article 100, § 1er, susmentionné, il doit y avoir une diminution de la capacité de gain d'au moins deux tiers pour pouvoir être reconnu ou maintenu en incapacité de travail.

Le fait de pouvoir exercer une activité physique non pénible à temps partiel indique, selon l'expert désigné par le Tribunal du travail en vue d'émettre un avis impartial quant au degré d'incapacité de travail, le maintien d'une capacité de gain supérieure à un tiers.

R.G. 2020/AG/132
... c./INAMI

...

1. De feiten

Appellante was vanaf 15 augustus 2013 arbeidsongeschikt erkend wegens blijvende pijnklachten aan heup, schouders, polsen en vingers en hoofdpijn.

Bij beslissing van 29 juli 2014, ter kennis van appellante gebracht bij brief van 30 juli 2014, verklaarde geïntimeerde appellante vanaf 15 augustus 2014 niet langer arbeidsongeschikt zoals bedoeld in artikel 100 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994 (ZIV-wet) omdat de letsels of functionele stoornissen van appellante niet langer een vermindering van twee derden van haar verdienvermogen met zich meebrachten in de beroepscategorie waartoe zij behoorde of in de verschillende beroepen die zij had of zou kunnen uitoefenen hebben uit hoofde van haar beroepsopleiding.

Appellante meende dat deze beslissing ten onrechte werd genomen zodat zij beroep instelde bij de bevoegde arbeidsrechtbank.

2. De procedure en de beslissing in eerste aanleg

2.1.

Bij verzoekschrift, op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas, neergelegd op 16 september 2014 heeft oorspronkelijk eiseres, thans appellante, verhaal ingesteld tegen de beslissing van de geïntimeerde van 29 juli 2014.

Bij tussenvonnis van 23 februari 2016 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas, werd het hoger beroep ontvankelijk verklaard en vooraleer ten gronde recht te doen, werd dr. ... aangesteld als deskundige met als opdracht na te gaan of appellante vanaf 15 augustus 2014 een graad van arbeidsongeschiktheid bezat en nadien is blijven bezitten zoals deze wordt bepaald door artikel 100, § 1 van de ZIV-wet.

Het deskundigenverslag werd op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas neergelegd op 28 juni 2017.

Bij tussenvonnis van 10 april 2018 werd aan dezelfde deskundige een aanvullende opdracht gegeven, met name om de opmerkingen van de behandelende arts van oorspronkelijke eiseres, thans appellante, op het voorverslag alsnog te beantwoorden.

De deskundige legde zijn definitief eindverslag op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas, neer op 10 juli 2019 en kwam tot volgend besluit:

“Mevrouw ... lijdt aan fibromyalgie sinds 2011. Dit wordt overvloedig aangetoond door de diverse, ook meer recente, verslagen van de diverse artsen die haar hebben gevolgd, en vanuit het terzake deskundig multidisciplinair team van het UZ Gent.

Fibromyalgie is een aandoening gekenmerkt door persisterende pijnklachten, getriggerd door diverse factoren, geënt op een deels genetische constitutie.

De aandoening kent een geprotraheerd beloop, de behandeling ervan is niet altijd eenvoudig, en moet stoeien op diverse therapeutische benaderingsmethodes (psycho-educatie, cognitieve gedragstherapie, fysieke therapie, en eventueel medicatie). Ondanks een optimale behandeling is een succes, zeker op korte termijn, niet altijd realiseerbaar.

Het invaliderende karakter van de aandoening kan niet worden gecontesteerd, en zwaardere fysieke arbeid – zeker initieel – is voor personen met deze problematiek quasi onhaalbaar.

Specifiek voor betrokkene betekent dit dat een hervatten van bijvoorbeeld haar laatste activiteit (kelner) geen haalbare kaart is, zeker niet voltijds.

In die zin is er, ten opzichte van deze activiteit en vergelijkbare activiteiten uit haar voorgeschiedenis, inderdaad een vermindering van verdienvermogen tot minder dan een derde.

Minder duidelijk kan worden vastgesteld of het verdienvermogen ten opzichte van elke andere mogelijke activiteit, zeker wanneer deze meer administratief en fysisch minder belastend is, en eventueel deeltijds mogelijk is, inderdaad verminderd was (en bleef) tot minder dan een derde.

Het is zeer moeilijk, zonet onmogelijk, in het licht van het klachtenpatroon, de pathofysiologie en de voorliggende epidemiologische gegevens, om hierop een eenduidig antwoord te formuleren.

In dit verband wordt dan ook verwezen naar de studies die gedaan zijn op epidemiologisch vlak, waarbij inderdaad wordt teruggevonden dat patiënten die dienden te worden verwezen naar tertiaire specialistische centra – en dus een belangrijke symptomatologie en relatieve therapieresistentie presenteren – ook op sociaal economisch vlak een problematische evolutie kennen.

De eindconclusie is dan ook dat wanneer men het standpunt en de perceptie van mevrouw zelf aanvaardt zij inderdaad tijdens de kwestieuze periode meer dan “66%” werkonbekwaam was.

Stelt men zich anderzijds op het strikte standpunt dat er geen formele reden is waarom zij niet in staat zou zijn deeltijds een niet fysieke belastende taak op zich te nemen, dan kan niet worden gesteld dat zij een graad van arbeidsongeschiktheid bezat en is blijven bezitten die wordt bepaald bij artikel 100 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, dit vanaf 15 augustus 2014.”

Op basis van deze informatie besluit het thans bestreden vonnis dat de deskundige enkel een mogelijkheid ziet om een arbeidsongeschiktheid van meer dan 66% te weerhouden, indien men “het standpunt en de perceptie van mevrouw zelf” zou aanvaarden. Echter, het standpunt en de perceptie van oorspronkelijke eiseres, thans appellante, kan volgens het bestreden vonnis moeilijk op zichzelf en los van andere elementen aanvaard worden als bewijs van een arbeidsongeschiktheid van meer dan 66%. Er moeten ook formele, objectieve elementen aanwezig zijn die de deskundige zouden toelaten te besluiten tot een arbeidsongeschiktheid van meer dan 66%. Dergelijk objectieve, formele elementen zijn voor het bestreden vonnis duidelijk niet voorhanden. Integendeel, de deskundige besluit dat er geen formele reden is waarom oorspronkelijke eiseres, thans appellante, niet in staat zou zijn deeltijds een fysieke niet belastende taak op zich te nemen, al dan niet na herscholing.

2.2.

Het bestreden vonnis van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas, kamer 54, van 6 mei 2020 verklaart de reeds ontvankelijk verklaarde vordering van oorspronkelijke eiseres, thans appellante, niet gegrond, bevestigt dienvolgens de bestreden beslissing van oorspronkelijke verweerder, thans geïntimeerde, van 30 juli 2014 (lees: 29.07.2014) waarin oorspronkelijke eiseres, thans appellante, vanaf 15 augustus 2014 niet langer arbeidsongeschikt wordt erkend in de zin van artikel 100 van de ZIV-wet en legt bij toepassing van artikel 1017, tweede lid Gerechtelijk Wetboek de gedingskosten ten laste van oorspronkelijke verweerder, thans geïntimeerde.

...

5. Bespreking

5.1.

Het bestreden vonnis van 6 mei 2020 werd overeenkomstig artikel 792, tweede lid Gerechtelijk Wetboek aan partijen ter kennis gebracht bij gerechtshof van 13 mei 2020.

Het hoger beroep, zoals ingesteld bij verzoekschrift ter griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Gent op 4 juni 2020, is tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

5.2.

De arbeidsongeschiktheid zoals deze thans ter discussie staat wordt beheerst door artikel 100 §1 van de ZIV-wet:

“Wordt als arbeidsongeschikt erkend als bedoeld in deze gecoördineerde wet de werknemer die alle werkzaamheid heeft onderbroken als rechtstreeks gevolg van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen waarvan erkend wordt dat ze zijn vermogen tot verdienen verminderen tot een derde of minder dan een derde van wat een persoon, van dezelfde stand en met dezelfde opleiding, kan verdienen door zijn werkzaamheid in de beroepencategorie waartoe de beroepsarbeid behoort, door betrokkene verricht toen hij arbeidsongeschikt is geworden, of in de verschillende beroepen die hij heeft of zou kunnen uitoefenen hebben uit hoofde van zijn beroepsopleiding.

...

Nochtans wordt die vermindering van het vermogen tot verdienen, over de eerste zes maanden primaire arbeidsongeschiktheid, gewaardeerd ten aanzien van het gewone beroep van de betrokkene, in zover de oorzakelijke aandoening voor een gunstig verloop of voor genezing vatbaar is binnen een tamelijk korte tijdsspanne.”

Teneinde de medische discussie te beslechten heeft de arbeidsrechtbank terecht beroep gedaan op een gerechtsdeskundige-geneesheer. Het deskundigenverslag komt tot het hierboven (sub 2.1.) geciteerde besluit en stelt tot slot:

“De eindconclusie is dan ook dat wanneer men het standpunt en de perceptie van mevrouw zelf aanvaardt zij inderdaad tijdens de kwestieuze periode meer dan “66%” werkonbekwaam was.

Stelt men zich anderzijds op het strikte standpunt dat er geen formele reden is waarom zij niet in staat zou zijn deeltijds een niet fysische belastende taak op zich te nemen, dan kan niet worden gesteld dat zij een graad van arbeidsongeschiktheid bezat en is blijven bezitten die wordt bepaald bij artikel 100 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, dit vanaf 15 augustus 2014.”

De criteria zoals voorzien in het hierboven vermelde artikel 100 van de ZIV-wet voorziet in objectieve criteria voor de beoordeling van de graad van arbeidsongeschiktheid en houdt geenszins rekening met subjectieve elementen of zoals het deskundigenverslag het uitdrukt *“het standpunt en de perceptie”* van de betrokken werknemer. In die zin is het deskundigenverslag duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar waar het stelt dat niet kan worden gesteld dat appellante een graad van arbeidsongeschiktheid is blijven bezitten in de zin van artikel 100 van de ZIV-wet nu zij in staat is om deeltijds een fysische niet belastende taak op zich te nemen. Vertaald naar de tekst van artikel 100 van de ZIV-wet betekent dit dat appellante haar vermogen tot verdienen niet is verminderd tot een derde of minder dan een derde van wat een persoon, van dezelfde stand en met dezelfde opleiding, kan verdienen door haar werkzaamheid in de verschillende beroepen die zij heeft of zou kunnen uitoefenen hebben uit hoofde van haar beroepsopleiding. Het deskundigenverslag sluit in die zin niet uit dat appellante nog bepaalde, fysisch lichte, arbeid zou kunnen verrichten.

Het feit dat appellante omwille van haar beroepsverleden een eerder bemoeilijkte toegang tot de arbeidsmarkt zou hebben, is correct, doch is geen onderdeel van de beoordeling in het kader van de toepassing van de ZIV-wet.

Het hof sluit zich verder nog aan bij de argumenten zoals aangenomen door het bestreden vonnis en maakt deze tot de zijne.

Alle overige middelen en argumenten worden door het hof als irrelevant of niet ter zake dienend afgewezen. Zij wegen zeker niet op tegen de voormelde motieven en zijn niet van aard om tot een andere overtuiging te leiden.

OM DEZE REDENEN,**HET ARBEIDSHOF,**

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en inzonderheid op artikel 24.

Rechtsprekende op tegenspraak.

Alle andere en strijdige conclusies verwerpende.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis van 6 mei 2020 van kamer 54 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas, in al zijn onderdelen.

Verwijst overeenkomstig artikel 1017, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek geïntimeerde in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van appellante vereffend op 174,94 EUR rechtsplegingsvergoeding hoger beroep en aan de zijde van geïntimeerde niet vereffend bij gebrek aan begroting.

Legt de bijdrage van 20 EUR voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die bij de neerlegging van het verzoekschrift tot hoger beroep niet van appellante kon worden geïnd, ten laste van geïntimeerde.

...